> Który, będąc blaskiem jego chwały i wyrazem jego istoty i podtrzymując wszystko słowem swojej mocy, dokonawszy oczyszczenia z naszych grzechów przez samego siebie, zasiadł po prawicy Majestatu na wysokościach.
>
> *— Hebrajczyków 1:3*

Książka: Nowy Testament / Hebrajczyków
Tematy: oczyszczenie, grzech, Słowo Boże

Interpretacja:
Werset *Hebrajczyków 1:3* przedstawia jasny obraz boskości *Jezusa Chrystusa*. Jest On opisany jako *„odblask Jego chwały”*, co oznacza, że emanuje światłem i chwałą Boga oraz je odzwierciedla. Określono Go również jako *„odbicie Jego istoty”*, co wskazuje, że Jezus Chrystus jest doskonałym i precyzyjnym objawieniem samego Boga. Co więcej, werset ten stwierdza, że Jezus Chrystus *„podtrzymuje wszystko słowem swej potęgi”*. Widzimy tu, że Jezus Chrystus posiada absolutną władzę i kontrolę nad wszystkim, co istnieje we wszechświecie; to dzięki Jego mocy wszystko trwa i jest podtrzymywane.

Fragment ten mówi także o tym, że Jezus Chrystus *„dokonał oczyszczenia z grzechów”*. Przypomina nam, iż Jego ofiara na krzyżu stanowiła zapłatę za nasze grzechy. Wziął On na siebie ciężar naszych przewinień, abyśmy mogli zostać oczyszczeni, a nasza relacja z Bogiem – przywrócona. Werset kończy się wzmianką o tym, że Jezus Chrystus zasiadł po prawicy Majestatu na wysokościach. Odnosi się to do Jego miejsca po prawicy Boga Ojca, co oznacza Jego zwierzchnictwo i władzę w sferach niebiańskich.

Werset ten, podobnie jak wiele innych fragmentów Pisma Świętego, ukazuje boskość i moc Jezusa Chrystusa, a także Jego rolę w naszym zbawieniu.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> I okazujmy staranie jedni o drugich, by pobudzać się do miłości i dobrych uczynków; Nie opuszczając naszego wspólnego zgromadzenia, jak to niektórzy mają w zwyczaju, ale zachęcając się nawzajem, i to tym bardziej, im bardziej widzicie, że zbliża się ten dzień.
>
> *— Hebrajczyków 10:24-25*

Książka: Nowy Testament / Hebrajczyków
Tematy: Kościół, społeczność, zachęta, wyposażenie, Drugie przyjscie, czasy ostateczne

Interpretacja:
W *Hebrajczyków 10:24-25* autor zachęca wierzących, by nie zaniedbywali wspólnych zgromadzeń – co dla niektórych stało się już nawykiem – lecz by raczej wzajemnie się zachęcali, zwłaszcza w obliczu zbliżającego się dnia powrotu *Jezusa*. Wersety te podkreślają znaczenie jednoczenia się z innymi wierzącymi i wspólnego działania na rzecz Bożej misji.

Troska o siebie nawzajem

Fragmenty te przypominają nam o konieczności troski o innych i dbałości o ich dobro, a także o pomaganiu im w realizacji wyznaczonych celów. Biorąc pod uwagę, jak ważna w naszym życiu jest troska o bliźnich, nasuwa się naturalne pytanie: jak mogę zachęcać innych do miłości i czynienia dobra?

Aby to osiągnąć, musimy zacząć od postawy służby i uważności na drugiego człowieka. Powinniśmy być źródłem wsparcia i siły, angażując się w życie innych i aktywnie ich

słuchając. Pozwala nam to inspirować i motywować bliźnich, zachęcać ich do rozwijania swoich pasji, pomagać w osiąganiu celów oraz służyć mądrym słowem i wsparciem.

Nie rezygnujmy ze wspólnych spotkań

Osoby, dla których unikanie wspólnych zgromadzeń stało się nawykiem, tracą istotny element chrześcijańskiego życia. Wspólnota ma kluczowe znaczenie dla naszego życia duchowego i relacji z Bogiem.

Gdy się gromadzimy, możemy wspólnie się modlić, zachęcać i wspierać, cieszyć się swoją obecnością oraz czerpać z doświadczeń i perspektyw innych wierzących. Rezygnacja ze wspólnych spotkań oznacza utratę szansy na wspólny wzrost i rozwój w wierze.

Wzajemne zachęcanie się

Poza wspólną modlitwą i wielbieniem Boga, wspólnota pełni jeszcze jedną ważną funkcję: *wzajemnego wsparcia*. Przebywając w gronie innych wierzących, mamy okazję do wzajemnego zachęcania się i korygowania, a także do trwania w wierze. Jest to niezwykle ważny aspekt życia duchowego, gdyż często potrzebujemy zachęty i wsparcia innych, by wytrwać w naszej drodze z Bogiem.

Znaczenie wspólnoty

Hebrajczyków 10:24-25 podkreśla wagę wspólnoty i wyjaśnia, dlaczego jest ona tak istotna dla naszego życia duchowego. Jeśli oddalimy się od tej praktyki lub ją zaniedbamy, nie tylko stracimy szansę na wspólny wzrost i rozwój w wierze, ale także nie będziemy wspierać ani zachęcać innych wierzących w ich drodze z Bogiem.

Co więcej, wspólnota daje nam możliwość praktycznego wykorzystania darów, które otrzymaliśmy od Boga. Możemy wykorzystywać nasze talenty i zdolności, by służyć innym i wspólnie realizować Boże posłannictwo. Wspólnota pozwala nam również nieść *światło Chrystusa* tym, którzy Go jeszcze nie znają – czy to poprzez działalność misyjną, czy też osobiste świadectwo.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Uważajcie, bracia, żeby nie było czasem w kimś z was przewrotnego serca niewiary, które by odstępowało od Boga żywego.
>
> *— Hebrajczyków 3:12*

Książka: Nowy Testament / Hebrajczyków
Tematy: gniew, zlo, wiara, serce, bliźni

Interpretacja:
List do Hebrajczyków koncentruje się przede wszystkim na wierze, jaką wierzący pokładają w *Jezusie Chrystusie*, wyjaśniając, jak wprowadzać tę wiarę w czyn i jak prowadzić życie chrześcijańskie, które cechuje się komunią z Bogiem oraz braterską miłością. Trzeci rozdział podkreśla, jak ważne jest zachowanie niezachwianej i stałej wiary w Boga, niezależnie od wszelkich trudności, które mogą się pojawić.

Wezwanie do ufności Bogu

Fragment *Hebrajczyków 3:12* stanowi dla wierzących swoiste ostrzeżenie – przestrogę przed popadnięciem w niedowiarstwo. Autor listu zachęca nas, byśmy nieustannie kierowali swój wzrok na Boga, trwali w zaufaniu do Niego i dbali o to, aby nasza wiara nie słabła. Przypomina nam, że własne niedowiarstwo może sprawić, iż zaczniemy oddalać się od Boga.

Znaczenie właściwego nastawienia serca

Wspomniane w tym wersecie „złe, niewierne serce” stanowi ostrzeżenie przed odstępstwem i porzuceniem wiary. Niedowiarstwo może doprowadzić do zerwania więzi z Bogiem i oddzielenia nas od Niego. Taki stan miałby katastrofalne skutki dla naszego

chrześcijańskiego życia i mógłby nawet doprowadzić do utraty błogosławieństw płynących z zbawienia.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Staliśmy się bowiem uczestnikami Chrystusa, jeśli tylko nasze pierwotne przeświadczenie aż do końca niewzruszenie zachowamy.
>
> *— Hebrajczyków 3:14*

Książka: Nowy Testament / Hebrajczyków
Tematy: wiara, życie, zaufanie

Interpretacja:
List do Hebrajczyków został napisany, aby zachęcić chrześcijan pochodzenia żydowskiego do wytrwania w wierze w *Jezusa Chrystusa*. W tym wersecie autor wzywa wierzących, by stali się uczestnikami Chrystusa i aż do końca mocno trzymali się pokładanego w Nim zaufania.

„Staliśmy się bowiem uczestnikami Chrystusa” – to znaczy, że On i my staliśmy się jednością; staliśmy się Jego uczestnikami, tak jak ciało stanowi jedność z głową. Autor budzi tu nadzieję, jakby chciał powiedzieć: Ten, który umiłował nas tak bardzo, że uczynił nas swoim własnym ciałem, nie pozwoli, byśmy zostali od Niego odłączeni – chyba że sami tego wybierzemy. Jednocześnie nawiązuje to do słów zapisanych w innym miejscu: *jeśli wytrwamy, będziemy z Nim również królować (II Tymoteusza 2:12)*. Skoro teraz uczestniczymy w tym samym, w czym uczestniczy Chrystus – mianowicie w cierpieniach – starajmy się być również uczestnikami przyszłej chwały.

„Jeśli tylko nasze pierwotne przeświadczenie aż do końca niewzruszenie zachowamy” – czyli naszą wiarę; to bowiem dzięki wierze istniejemy oraz prowadzimy nasze duchowe, Boże życie i doświadczamy odrodzenia. Autor domaga się tutaj, abyśmy trwali mocno w wierze aż do samego końca. Werset ten sugeruje, że uczestnictwo w Chrystusie jest warunkiem koniecznym zbawienia. Wiara w Chrystusa nie jest jedynie intelektualnym przekonaniem, lecz aktywnym udziałem w Jego dziele odkupienia. Takie uczestnictwo w Chrystusie wiąże się z ufnością wobec Niego, podążaniem za Jego naukami oraz poddaniem się Jego woli.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Bo każdy dom jest przez kogoś zbudowany, lecz tym, który wszystko zbudował, jest Bóg.
>
> *— Hebrajczyków 3:4*

Książka: Nowy Testament / Hebrajczyków
Tematy: stworzenie, Bog

Interpretacja:
Biblia stanowi źródło nauki i mądrości, dzięki któremu możemy zrozumieć, kim jest Bóg i w jaki sposób żyć w zgodzie z Jego wolą. W tym kontekście List do Hebrajczyków jawi się jako jedna z najbardziej głębokich i złożonych ksiąg, traktujących o relacji między ludzkością a Bogiem. Porusza on zagadnienia takie jak zbawienie, wiara i posłuszeństwo, a jednocześnie ukazuje wyższość *Jezusa* – jako Najwyższego Kapłana – nad kapłanami *Starego Testamentu*.

Każdy dom jest przez kogoś zbudowany

Stwierdzenie, że *„Bo każdy dom jest przez kogoś zbudowany”*, stanowi konkretną ilustrację zasady, iż wszystko, co istnieje, musi mieć swój początek, przyczynę, twórcę. Wiemy z całą pewnością, że domy nie powstają same z siebie; są one efektem ludzkiego wysiłku, planowania oraz wkładu czasu i zasobów. Jeśli odnosi się to do przedmiotów materialnych, które możemy dostrzec, czyż nie powinno dotyczyć również wszystkiego innego? Biblia mówi o najwyższej Istocie – wszechwiedzącej, wszechmocnej i wszechobecnej – która stworzyła wszechświat i podtrzymuje go swoją opatrznością. Tą Istotą jest Bóg – Stwórca wszystkiego, co istnieje.

Tym, który stworzył wszystko, jest Bóg

Druga część tego stwierdzenia stanowi dopełnienie pierwszej: *„lecz tym, który wszystko zbudował, jest Bóg”*. Ujawnia ona więź łączącą *Stwórcę* z Jego stworzeniem. Bóg nie jest abstrakcyjną, bezosobową siłą pozbawioną charakteru; jest rzeczywistą Istotą, która istnieje sama w sobie i posiada moc stwórczą. Nie tylko powołał wszechświat do istnienia, ale także nadał mu strukturę i porządek. Oznacza to, że Bóg jest Właścicielem i Suwerenem wszystkiego, co istnieje, my zaś jesteśmy Jego stworzeniem – Jego własnością. Nie oznacza to, że jesteśmy niewolnikami czy marionetkami; przeciwnie – jesteśmy istotami obdarzonymi odpowiedzialnością i celem, który mamy odnaleźć w Bogu.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*